

forlangt i Erstatning. Ja — sandelig! — han var faldet mellem Røvere. Tidt kunde han virkelig fristes til at tro, at det ogsaa var Kirken, der havde nedkaldt disse Ulykker over hans Hoved med sit: »*Anathema esto!*«

Han var igen begyndt at kaste sig i Sengen. Han mærkede Tvivlens Mørke stige op i sig som i sine allertungeste Timer, naar han følte sit Liv lagt øde af en frygtelig Forbandelse. Var han faret vild? Var det Djæveln, der igen havde forført ham, naar han troede i Ydmyghed at følge en Kaldelse fra sin himmelske Herre? Han, en ussel Menneskeorm, en afsat Præst. Var det for dette Hovmods Skyld, at Gud havde forstødt ham?

Han rejste sig overende og lagde stønnende Hovedet ned i sine Hænder. »O, Herre, min naadige Gud — oplys mig, og vend din Vrede fra mig! Af din Befaling faar vi Forstand. Sig mig da, hvad du vil, at jeg skal gøre. Ingen Vej skal være mig for tung, naar den kun fører tilbage til min Faders Favn og hans Velsignelse!« — —

Inde paa den anden Side af Væggen laa hans gamle Værtsfolk i deres Senge og lyttede. Den satyrhodede Mand vaagnede regelmæssigt en Gang i Løbet af Natten og havde ondt ved at falde i Søvn igen. Men som den Filosof, han var, trøstede han sig med sin Shagpibe, der altid laa stoppet paa Bordet